

Digues que m'estimes encara que sigui mentida. Sobre el plaer solitari d'escriure i el vici compartit de llegir

Montserrat Roig

Digues que m'estimes encara que sigui mentida

El llimoner hi era i prou. Com tantes coses que veiem, davant de les quals passem de llarg sense adonar-nos que les retenim, sense pensar que les estem retenint per utilitzar-les després. El llimoner no va ser així. L'altre, el literari, havia esdevingut un símbol. Jo vivia tancada, com he dit, en un pati voltat de cases altes, enclaustrada sota una volta de cel blau o ennuvolat, sempre el mateix retall de cel, inamovible. Allò que desvetllava la meua imaginació era el carrer, perquè m'estava prohibit. Allí els nens eren lliures, vivien entre els gossos i els arbres, amb els genolls plens de crostes, jugaven a *aventis*, s'estossinaven i malparlaven. Quan vaig començar a anar sola per Barcelona, el meu carrer va deixar de ser misteriós. Aleshores el misteri era dins la ciutat, amb la seva grandesa, amb els seus barris on, qui sap, hi havia gent que vivia com li donava la gana. Les paraules dels adults em servien per a imaginar la prohibició. Alguna cosa de semblant passa amb l'amor i en l'amor hi ha molta literatura.

I m'havien prohibit jugar al carrer perquè això era cosa de nens ordinaris i maleducats. L'Eixample, als anys de la postguerra, era un barri de senyors que maldaven per mantenir-se incommovibles davant el canvi de les coses i el temps. Els fills dels senyors de l'Eixample havien fugit cap la part alta de Barcelona, on hi havia dues cambres de bany, escala de servei, i algunes habitacions duien nom anglès: *hall*, *office*, *living*. A l'Eixample, s'hi van quedar els professionals, els qui no saberen surar després de la guerra, alguns rendistes i les vídues dels antics fabricants del tèxtil. Moltes d'aquestes senyores van haver de sobreviure —i encara ho fan— amb vitalicis més aviat rònecs, les butxaques escurades però el senyoriu fins al canyet. Era un barri ple de senyores Miralpeix, un dels personatges que més estimo, i que no hi ha manera que se'm mori. Potser perquè el senyoriu, encara que vagi canviant de llenguatge i de formes, és etern.